

[K. Helveg Petersen.]

på det i sit brev, ganske særlige muligheder og særlige forpligtelser.

Hvis man går ind for løsningen af disse ting, bidrager man også til at skabe den identitet for Europa, som man efterlyser, og som man i høj grad også efterlyste ved topmødet i Paris i oktober måned 1972. Hvis man læser erklæringen derfra, og den er nok værd at have ved hånden, når man diskuterer Fællesskabets fremtid, vil man se, at man netop søger efter at skabe et andet ansigt for Fællesskabet end det hidtidige.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om Parlamentets arbejde. Det er jo rimeligt, at vi, der er indtrådt i Det europæiske Parlament, fra tid til anden får lejlighed til at meddele os om vor opfattelse, og lad mig da først sige, at der efter min mening er et vældig godt og dygtigt arbejde i gang i mange af de udvalg, der er nedsat under Europaparlamentet. Det er derfor af betydning, at vi, der er i Parlamentet, får mulighed for fuldt ud at deltage i Parlamentsarbejdet i de forskellige udvalg og under plenarmøderne. Derfor håber jeg meget, at de vanskeligheder, der er for medlemmer af tinget på den ene eller anden måde i denne retning, vil blive ryddet af vejen. Jeg finder, at det er vigtigt, at der ikke her opstår en spænding imellem de opgaver, som vi har i folketinget, og dem vi har i Parlamentet.

Så skal jeg i øvrigt ikke gøre min stilling op til det spørgsmål, som bl. a. hr. Nyboe Andersen var inde på om parlamentarikerens fremtidige stilling, om man skal vælges direkte eller indirekte. Der er argumenter for begge fremgangsmåder, men jeg tror ikke, det ligger lige for, at man går over til en nyordning, så der sker direkte valg til Parlamentet i Europa. Vi kommer gang på gang tilbage til den drøftelse, så jeg skal ikke komme nærmere ind på de argumenter, der kan anføres for og imod. Derimod er der grund til at sige, at Parlamentets indflydelse i høj grad afhænger af den kvalitet, der knytter sig til Parlamentets arbejde. Der er intet i vejen for, at Parlamentet på basis af den status, Parlamentet har i dag, kan gøre et særdeles betydningsfuldt arbejde og påvirke udviklingen.

Så er der en ting, jeg har lyst til at drage ind i debatten, fordi jeg tror, vi kommer til at beskæftige os med den i den kommende

tid. Det er spørgsmålet om samarbejdet mellem Europaparlamentet og folketinget. Der er jo ikke det mindste i vejen for, at man kan opbygge et bedre samarbejde mellem Det europæiske Parlament og de nationale parlamenter. Der vil f. eks. intet være i vejen for, at den betænkning, der er lagt frem i Det europæiske Parlament, og som skildrer arbejdet inden for Fællesskabets institutioner i 1972, kunne lægges frem i folketinget og give anledning til en diskussion, så vi kom ind på de emner, som vi syntes der var særlig interesse forbundet med.

Men naturligvis ville det nok være mere rimeligt, om man, som ministeren var inde på det, og som hr. Nyboe Andersen også omtalte det, tog enkeltemner frem, tværgående emner, som rækker ind i en række politiske problemområder. Energiproblemet er nævnt. Her har man i et udvalg under Det europæiske Parlament i lang tid arbejdet med at samle materiale, og der foreligger et fyldigt materiale. Det ville være helt urimeligt, om man ikke tog dette materiale op til diskussion i nationale parlamenter i stedet for at begynde forfra med alting. Der er udviklingslandenes problemer, informations- og kommunikationsproblemet, ja, der er næsten ikke grænser for opregningen af de muligheder, der er for debatter af en særdeles værdifuld karakter.

Må jeg så føje til, at om informationsproblemet bliver vi i hvert fald nødt til at indstille os på nogle ekstra overvejelser. Forholdet er jo det — og det er en erfaring, vi gjorde allerede under debatten forud for vor indtræden i fællesmarkedet — at det er vældig svært overhovedet at sikre, at relevante og korrekte oplysninger kommer ud om, hvad der virkelig sker. Hvor ofte har man ikke draget formodninger og gisninger ind i diskussionen, som om det allerede var fuldbyrdede kendsgerninger? Og vi er slet ikke kommet ud af den situation endnu. Det gælder Danmark, og det gælder andre lande. De samtaler, vi har haft med kolleger fra andre lande, viser, at man ikke dér har det stort anderledes, selv om man nok i den officielle rapport, som jeg før nævnte, siger, at informationsniveauet i Danmark var lavt i forhold til niveauet f. eks. i Storbritannien.

Jeg mener, at vi inden for et europæisk udvalg skal arbejde for, at Kommissionen søger for at forbedre sit informationsmate-